

Hilde ALLAERT

Directeur Sint-Bavo Humaniora in Gent

Bijna twee jaar geleden besliste Hilde ALLAERT (54) het rustiger aan te doen, na dertien jaar aan het hoofd van de Gentse theater- en evenementenzaal Capitole. Ze gaf opnieuw godsdienst, opnieuw op Sint-Bavo, en genoot. Plots zocht de school echter een nieuwe directeur. ALLAERT kreeg twee dagen om te beslissen. En sprong. „Je kunt een carrière niet plannen. Je moet alleen af en toe ja zeggen.”

‘Ik hoop dat jongeren leren hoe broos vrede en welvaart zijn’

Jozefien VAN HUFFEL

Eerst hoort ze, in een Groenzaal vol leerlingen, Herman VAN ROMPUY spreken over een duurzaam Europa. Groet ze ouders en sympathisanten aan de schoolpoort. Het tuinfeest laat ze dan voortkabbelen om voor dit blad stil te staan bij leven en leerlingen. Waarna de deur naar de speelplaats openzwaait en met de muziek een meisje in tranen binnenwaait. Hilde ALLAERT is filosofe, manager, doener en nu even trooster met dienst.

– *Waarom een tuinfeest met een politicus, met workshops als ‘Duurzame chocolade maken’?* Een school geeft allereerst leerstof door, maar kinderen vormen tot jongvolwassenen vraagt meer dan leerplannen. Die thema’s van menswording wringen we op alle mogelijke manieren in en naast en rond de lessen om toe te werken naar een dag als vandaag. Dit schooljaar en deze projectdag draaiden om duurzaamheid. Hopelijk wordt dat een vaste eigenschap van Sint-Bavoleerlingen, die dankzij hun uniform al ‘groentjes’ waren vóór een groene beweging ontstond.

– *Hoe anders was u, een kleine veertig jaar geleden, dan de leerlingen van nu?*

Ik woonde in Menen en van de honderd meisjes in mijn afstudeerjaar trokken er vier naar de universiteit. Een leraar had me geprikkeld met filosofie, de inleiding op de inleiding, en met mijn ouders bereikte ik het compromis dat ik godsdienstwetenschappen zou studeren in Leuven. Dat moest ik dan verantwoorden bij de directie. Waar zaten onze gedachten, onze ouders op kosten jagen met zo’n lange studie, terwijl we meisjes waren?

Nu is het haast evident dat jonge mensen met twee of drie diploma’s de arbeidsmarkt betreden. Kinderen krijgen meer en hebben meer vrijheden, maar ze vinden het vanzelfsprekend en voelen zich toch beperkt. Daarnet klaagden een paar leerlingen nog dat ze vandaag tot zeven uur ‘moeten’ blijven, terwijl ze een feest krijgen. Het zijn echter de omstandigheden die anders zijn, niet de kinderen. Het is hun taak meer te willen en de onze grenzen te stellen. Vandaag vertelde Herman Van Rompuy hier waar Vlaanderen en Europa vandaan komen en ik hoop dat de leerlingen goed luisteren. Ik hoop dat

Hilde Allaert: „Ik word nog gevormd. Hoe ouder je wordt, hoe minder je het allemaal weet.” © Kristof Ghyselincx

ze vanuit hun kleine wereld wereldburger worden en leren zien hoe broos vrede en welvaart zijn. We moeten ze niet bang maken, maar wel bewust.

„Mensen gaan te weinig ‘uit’. Artiesten in levende lijve veranderen je zoveel sterker dan het bakske in onze living”

– *U bent sinds januari directeur. Wat is nieuw?*

Ik moet studeren op de onderwijswetgeving, want er zijn oneindig veel wetjes. Verder zijn er veel vergaderingen en verloopt het beslissingsproces traag, wat voordelen en nadelen heeft. Het grootste voordeel aan een school zijn echter de leerlingen. Ik zou de hele dag aan mijn bureau kunnen zitten, want het administratieve werkt stopt nooit. Mijn dag is echter niet goed als ik geen leerlingen heb gezien, dus ik neem geregeld

pauze om tussen hen te eten of koffie te drinken.

In mijn vrije tijd ben ik nu, tot mijn vreugde, afgekickt van de zakelijke kant van cultuur. Ik zit geen lampen meer te tellen of ben niet meer na vijftien minuten klaar met een voorstelling, omdat mijn rekening gemaakt is. Ik ga weer met een vol gemoed, nieuw inzicht of beter gevoel naar huis. En binnen de school ben ik uiteraard een pleitbezorger van cultuur. Mensen gaan te weinig ‘uit’. Artiesten in levende lijve veranderen je nochtans zoveel meer dan dat *bakske* in onze living.

– *Zit de godsdienstwetenschapper ook nog in de directeur?*

Mijn opleiding leerde me dat er altijd twee kanten aan een medaille zijn en duizend manieren om iets gezegd te krijgen. Je leert door te denken en dat is ook absoluut nodig als je een visie achter je beleid moet ontwikkelen, want anders zaagt de eerste de beste opmerking de poten van onder je stoel. In september lanceert Sint-Bavo bijvoorbeeld een nieuwe richting, STEM, die de nadruk legt op wiskunde, wetenschap, technologie, het denken zoals een ingeni-

eur en wiskunde. Sommigen noemen het een goedkope verkooptruc, maar we hebben wel degelijk een visie. Ik hoorde Herman Van Rompuy vanmiddag zeggen dat Europa een inhaalmanoeuvre moet inzetten op het vlak van digitalisering. Wel, waar begint dat? Het onderwijs mag niet volledig losstaan van de digitale wereld waarin jongeren zich bewegen. We geven geen informatica om de informatica, want dan kunnen we even goed Chinese les geven, maar we koppelen het aan de waarden die we in stand willen houden.

– *Als u straks de laatstejaars uitzwaait, welke les geeft u hen mee als mens?*

Dat ze hun *gosting* doen, niet op een egoïstische manier, maar achter hun interesses aan. Jongeren hebben meer keuze dan ooit, op studiegebied en elders, maar tegelijk ligt de nadruk wel zwaar op werkzekerheid. Maar als je niet verder kijkt, kom je in de problemen. Voor mij is graag werken graag leven. Ik moet lachen met carrièreplanning. Als je je job graag doet en hard werkt, kruisen de opportuniteiten je pad wel. Je moet ze niet zoeken, je moet gewoon af en toe ja zeggen.